

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «САФОНОВ ТА САФОНОВА ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF SAFONOV AND SAFONOVA v. UKRAINE)**

(Заява № 24391/10)

РІШЕННЯ

П. 1 ст. 6 (цивільний аспект) • Невиконання остаточних рішень щодо прав власності на квартиру • Виконання рішення немайнового характеру може вимагати більше часу, ніж виплата грошової винагороди • Невиправдане невиконання рішень упродовж чотирьох років • Ст. 13 (+ п. 1 ст. 6) • Відсутність ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку зі скаргою на невиконання рішень

СТРАСБУРГ

18 червня 2020 року

ОСТАТОЧНЕ

18.09.2020

Це рішення набуло статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції. Його текст може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Сафонов та Сафонова проти України»

Європейський суд з прав людини (П'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Сіофра О'Лірі (*Síofra O'Leary*), Голова,
Габріеле Купско-Штадльмайер (*Gabriele Kucsko-Stadlmayer*),
Ганна Юдківська (*Ganna Yudkivska*),
Андре Потоцький (*André Potocki*),
Лятіф Гусейнов (*Latif Hüseyinov*),
Ладо Чантурія (*Lado Chanturia*),
Аня Сайбер-Фор (*Anja Seibert-Fohr*), судді,

та Віктор Соловейчик (*Victor Soloveytschik*), заступник Секретаря секції,

З огляду на:

заяву, яку 19 квітня 2010 року подали до Суду проти України на підставі статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) двоє громадян України, пан Едуард Юрійович Сафонов і пані Наталія Олегівна Сафонова (далі – заявники);

рішення від 08 жовтня 2018 року повідомити Уряд України (далі – Уряд) про скарги заявників на невиконання остаточних рішень, ухвалених на їхню користь, тривалість провадження та відсутність ефективних засобів юридичного захисту у зв'язку з цим, і на порушення їхніх прав власності на квартиру та будівлю, а також визнати неприйнятними решту скарг у заяві;

зауваження сторін;

після обговорення за зачиненими дверима 26 травня 2020 року постановляє таке рішення, що було ухвалено у той день:

ВСТУП

Ця справа стосується майнового спору між заявниками та органами місцевого самоврядування і приватними компаніями щодо квартири та будівлі, а також невиконання остаточних рішень суду, ухвалених на користь заявників. Заявники посилаються на пункт 1 статті 6 та статтю 13 Конвенції, а також статтю 1 Першого протоколу до Конвенції.

ФАКТИ

1. Заявники народились у 1973 та 1976 роках відповідно. Наразі вони проживають у м. Москва.

2. Уряд представляв його Уповноважений, пан І. Ліщина з Міністерства юстиції.

3. Факти справи, надані сторонами, можуть бути узагальнені таким чином.

I. ПЕРШЕ ПРОВАДЖЕННЯ

4. У червні 2001 року заявники подали до Ялтинського міського суду Автономної Республіки Крим позов проти Ялтинської міської ради (далі – рада), вимагаючи визнати «придатною для постійного проживання» будівлю (колишнього гуртожитку) за адресою: вулиця Кірова, буд. 39 «Г», у м. Ялта (далі – будівля), в якій вони мешкали з 1982 року і яка згідно з їхніми твердженнями нікому не належала. Вони також просили суд зобов'язати раду передати будівлю у комунальну власність і видати документ, яким їм надавався дозвіл проживати у ній (ордер на квартиру).

5. 19 вересня 2001 року суд задовольнив цей позов. 18 лютого 2002 року Апеляційний суд Автономної Республіки Крим (далі – Апеляційний суд АР Крим) залишав це рішення без змін.

6. 24 січня 2003 року виконавчий комітет Ялтинської міської ради (далі – комітет) ухвалив рішення про надання заявникам ордеру на квартиру № 2 (далі – квартира) у зазначеній будівлі.

7. 05 жовтня 2004 року відповідно до рішення того самого комітету заявники та їхній син стали власниками квартири, та їм було видано відповідне свідоцтво про право власності.

8. 06 жовтня 2004 року Ялтинське бюро технічної інвентаризації (далі – бюро інвентаризації) зареєструвало право власності заявників на квартиру.

9. 07 вересня 2005 року рада виключила будівлю з об'єктів комунальної власності, оскільки квартири були приватизовані їхніми мешканцями. Вона також передала будівлю у спільну приватну власність заявників і власників інших квартир у будівлі.

10. У незазначену дату компанія «ЗАТ «Санаторій ім. С.М. Кірова» (далі – компанія 1) звернулася до Ялтинського міського суду із заявою про відновлення провадження у справі та перегляд рішення від 19 вересня 2001 року у зв'язку з нововиявленими обставинами. Вона стверджувала, що була власником будівлі.

11. 18 листопада 2005 року суд задовольнив цю заяву, скасував рішення від 19 вересня 2001 року та відновив провадження у справі. У ході провадження компанія 1 подала зустрічну позовну заяву, вимагаючи скасувати рішення від 24 січня 2003 року та 07 вересня 2005 року, визнати недійсним свідоцтво про право власності заявників на квартиру та виселити їх.

12. 15 травня 2007 року суд залишив без задоволення вимоги заявників і компанії 1. Він встановив, що заявники мали дійсне право власності на квартиру, і тому їхній позов від червня 2001 року проти

ради був безпідставним. Крім того, суд не виявив жодних доказів для висновку про належність будівлі компанії 1.

13. 15 жовтня 2007 року Апеляційний суд АР Крим скасував зазначене рішення, залишив без задоволення скаргу заявників і частково задовольнив позов компанії 1. Він скасував рішення від 24 січня 2003 року та 07 вересня 2005 року, визнав недійсним свідоцтво заявників про право власності на квартиру та зобов'язав бюро інвентаризації зареєструвати компанію 1 як власника будівлі. У задоволенні позовної вимоги компанії 1 щодо виселення заявників було відмовлено.

14. Заявники подали касаційну скаргу. Тим часом компанія 1 зареєструвала право власності на будівлю, а 17 січня 2008 року продала її компанії «ТОВ «Тораз-К» (далі – компанія 2), але не посвідчила договір купівлі-продажу у нотаріуса.

15. 09 квітня 2008 року Верховний Суд України скасував рішення від 15 жовтня 2007 року та направив справу на новий розгляд до Апеляційного суду АР Крим, який 10 листопада 2008 року залишив без змін рішення від 15 травня 2007 року.

16. 29 січня 2009 року заявники звернулись до Ялтинського міського суду з позовом про поворот виконання рішення від 15 жовтня 2007 року.

17. 17 червня 2009 року Верховний Суд України залишив без змін рішення від 15 травня 2007 року та 10 листопада 2008 року. Невдовзі після цього, 16 вересня 2009 року, компанія 2 продала будівлю компанії «ТОВ «Сельбілляр» (далі – компанія 3).

18. 04 листопада 2009 року Ялтинський міський суд задовольнив заяву про поворот виконання рішення від 15 жовтня 2007 року та зобов'язав бюро інвентаризації зареєструвати право власності заявників на квартиру. Ця ухвала набрала законної сили 12 листопада 2009 року, але залишилася невиконаною.

19. 20 січня 2010 року бюро інвентаризації повідомило заявників про неможливість виконання зазначеної ухвали та реєстрації їхніх прав власності на квартиру, оскільки ця квартира, як і будівля, вже були зареєстровані як власність компанії 3 на підставі договору купівлі-продажу від 16 вересня 2009 року.

II. ДРУГЕ ПРОВАДЖЕННЯ

20. У незазначену дату заявники ініціювали адміністративне провадження в Ялтинському міському суді, оскаржуючи відмову бюро інвентаризації поновити реєстрацію їхнього право власності на квартиру.

21. 16 лютого 2010 року суд ухвалив рішення на користь заявників і зобов'язав бюро інвентаризації поновити реєстрацію їхнього права

власності на квартиру. Крім того, суд зазначив, що компанія 3 була зареєстрована як власник будівлі, але не квартири, яка була окремим об'єктом нерухомого майна, що належав заявникам.

22. 22 листопада 2010 року Севастопольський апеляційний адміністративний суд залишив цю постанову без змін, і, таким чином, вона набрала законної сили, але залишилася невиконаною.

III. ТРЕТЄ ПРОВАДЖЕННЯ

23. У незазначену дату компанія 2 звернулася до суду із позовом проти компанії 1, вимагаючи визнати дійсним договір купівлі-продажу від 17 січня 2008 року (див. пункт 14) та визнати його права власності на будівлю.

24. 21 травня 2009 року Господарський суд АР Крим задовольнив позов компанії 2 та визнав компанію 2 власником будівлі.

25. 11 вересня 2009 року бюро інвентаризації зареєструвало компанію 2 як власника будівлі.

26. 22 лютого 2010 року Вищий господарський суд України скасував рішення від 21 травня 2009 року та направив справу на новий розгляд.

27. 03 березня 2010 року компанія 3, яка 16 вересня 2009 року придбала будівлю у компанії 2, продала її компанії «Хай Тек Груп Лтд» (далі – компанія 4). 02 квітня 2010 року компанія 4 зареєструвала своє право власності на будівлю у Державному реєстрі речових прав на нерухоме майно.

28. 07 червня 2010 року Господарський суд АР Крим припинив провадження, оскільки компанії 1 і 2 були ліквідовані.

IV. ЧЕТВЕРТЕ ПРОВАДЖЕННЯ

29. У березні 2010 року заявники звернулися до Ялтинського міського суду з позовом проти компаній 2 – 4 та бюро інвентаризації, вимагаючи визнати недійсними договори купівлі-продажу від 16 вересня 2009 року та 03 березня 2010 року (див. пункти 17 і 27), підтвердити їхнє право власності на квартиру, витребувати будинок від компанії 4 та виплатити відшкодування моральної шкоди. Вони стверджували, що згідно з чинним рішенням від 07 вересня 2005 року (див. пункт 9) вони були власниками будівлі спільно з іншими власниками квартир у ній. Крім того, вони стверджували, що будівлю було продано разом з квартирами в ній, у тому числі їхньою власною (див. пункт 27).

30. 14 квітня 2011 року суд частково задовольнив позов, визнав недійсними спірні договори купівлі-продажу та зобов'язав відповідачів виплатити заявникам відшкодування моральної шкоди. Він встановив,

що квартира була незаконно включена до цих договорів. Також зазначивши, що право власності заявників на квартиру та будівлю було засвідчене відповідними дійсними свідоцтвами, виданими радою, а будівля досі «знаходилася у користуванні» заявників, суд встановив, що не було необхідності підтверджувати їхнє право власності та відхилив решту їхніх вимог.

31. 04 липня 2011 року Апеляційний суд АР Крим скасував це рішення. Він постановив, що оскільки не було доказів порушення прав власності заявників на квартиру і вони продовжували жити в ній, їхній позов про захист права, яке не було порушено, не міг бути задоволений. Зокрема, він посилався на постанову від 16 лютого 2010 року (див. пункт 21), якою було встановлено, що компанія 3 зареєструвала право власності на будівлю, а не на квартиру.

32. 25 жовтня 2011 року Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ (далі – ВССУ) залишив без змін рішення від 04 липня 2011 року.

33. 25 квітня 2012 року Верховний Суд України скасував ухвалу від 25 жовтня 2011 року та повернув справу на новий розгляд до ВССУ. Він залишив без змін висновки судів нижчих інстанцій, що заявники були власниками своєї квартири, проживали в ній, і тому не могло вимагатися повернення квартири компанією 4. Однак позов заявників також стосувався їхніх прав власності на будівлю, яка перебувала в їхніх спільній власності на підставі рішення від 07 вересня 2005 року, але суди нижчих інстанцій не врахували цей аспект позовних вимог.

34. 14 листопада 2012 року ВССУ скасував рішення від 04 липня 2011 року та направив справу до Апеляційного суду АР Крим на новий розгляд.

35. 06 лютого 2013 року на вимогу компанії 4 останній суд зупинив провадження до ухвалення остаточного рішення у п'ятому провадженні (див. пункти 38 – 41).

36. Заявники звернулися з касаційною скаргою на ухвалу від 06 лютого 2013 року до ВССУ, який 01 березня 2013 року відкрив касаційне провадження. Заявники не поінформували Суд про результати четвертого провадження.

37. Посилаючись на Закон України від 15 квітня 2014 року «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі – Закон України 2014 року), Уряд зазначив, що Київський апеляційний суд мав визначати суд, який розглядатиме справи, які зазвичай розглядали суди, розташовані на тимчасово окупованих територіях. Однак заявники не зверталися до цього суду щодо поновлення провадження у справі після винесення остаточного рішення у п'ятому провадженні (див. пункт 41). Уряд надав згаданий лист суду, в якому було зазначено, що той не розглядав питання про визначення суду для розгляду справи заявників.

V. П'ЯТЕ ПРОВАДЖЕННЯ

38. У незазначену дату компанія 4 звернулася з позовом проти ради та бюро інвентаризації, вимагаючи визнати протиправним і нечинним рішення ради від 16 січня 2004 року, згідно з яким майно санаторію ім. С.М. Кірова, якому нібито належала будівля, було передано до комунальної власності м. Ялта. Він також вимагав, щоб бюро інвентаризації утрималося від оформлення правової реєстрації на будівлю. Заявники були залучені до провадження як треті сторони.

39. 26 березня 2013 року Окружний адміністративний суд АР Крим частково задовольнив позов компанії 4 та скасував рішення від 16 січня 2004 року як протиправне. У цій же постанові він також встановив, що питання права власності на будівлю не було предметом розгляду у цій справі, і тому він не мав давати жодної правової оцінки щодо цього питання.

40. 30 травня 2013 року за апеляційними скаргами ради та іншої третьої сторони Севастопольський апеляційний адміністративний суд скасував постанову від 26 березня 2013 року та залишив без задоволення вимоги компанії 4.

41. Згідно з твердженнями Уряду (жодної копії відповідного рішення надано не було) 02 квітня 2014 року Вищий адміністративний суд України скасував постанову від 30 травня 2013 року та залишив без змін постанову від 26 березня 2013 року.

ВІДПОВІДНА НОРМАТИВНО-ПРАВОВА БАЗА

42. Стаття 331 Цивільного кодексу України (2004 року) передбачає, що права власності на нерухоме майно виникають з моменту їх державної реєстрації. Крім того, розділ 3 та прикінцеві положення Закону України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень» (2004 року) передбачали, що державна реєстрація прав власності на нерухоме майно здійснювалася бюро технічної інвентаризації.

ПРАВО

I. СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ ТА СТАТТІ 13 КОНВЕНЦІЇ І СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ ДО КОНВЕНЦІЇ У ЗВ'ЯЗКУ З НЕВИКОНАННЯМ РІШЕНЬ ВІД 04 ЛИСТОПАДА 2009 РОКУ ТА 16 ЛЮТОГО 2010 РОКУ, А ТАКОЖ ВІДСУТНІСТЮ ЕФЕКТИВНИХ ЗАСОБІВ ЮРИДИЧНОГО ЗАХИСТУ

43. Заявники скаржилися за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 13 Конвенції і за статтею 1 Першого протоколу до Конвенції на невиконання судових рішень від 04 листопада 2009 року та 16 лютого 2010 року щодо реєстрації їхніх прав власності на квартиру, а також ствердженню відсутності ефективних засобів юридичного захисту у зв'язку з цим.

44. Суд вважає, що ці скарги мають розглядатися за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 13 Конвенції, відповідні частини яких передбачають:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на ... розгляд його справи упродовж розумного строку ... судом, ... який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру.»

Стаття 13

«Кожен, чиї права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження.»

А. Доводи сторін

45. Заявники зазначили, що підтримали свою заяву.

46. Уряд стверджував, що на момент подій компанія 1 законно отримала своє право власності на будівлю та законно продала її компанії 2, яка згодом законно продала її компанії 3. Тому коли зазначені рішення набрали законної сили, бюро інвентаризації не змогло їх виконати. Залежно від часу ухвалення рішень їхнє виконання могло призвести до порушення майнових прав компаній 3 або 4. Отже, на думку Уряду, не було порушено статтю 6 Конвенції, а скарга за статтею 13 Конвенції була несумісною за критерієм *ratione materiae* з положеннями Конвенції.

В. Оцінка Суду

1. Прийнятність

47. Насамперед Суд зауважує, що основні факти, подані сторонами, стосуються періоду 2001 – 2013 років, а також зазначає, що заявники не повідомили жодних фактів і не подали конкретних скарг у зв'язку з подальшими подіями. За цих обставин Суд вважає, що скарги заявників обмежуються цим періодом, і не вбачає за необхідне розглядати питання чи продовжує поширюватися юрисдикція України

у розумінні статті 1 Конвенції на вирішення оскаржуваних питань внаслідок подій в Криму у 2014 році.

48. Суд також зазначає, що вказані скарги є ані явно необґрунтованими, ані неприйнятними з будь-яких інших підстав, перелічених у статті 35 Конвенції. Отже, вони мають бути визнані прийнятними.

2. Суть

(а) Пункт 1 статті 6 Конвенції

49. Суд зауважує, що відповідно до українського законодавства, застосовного на момент подій, складовим елементом виникнення права власності на нерухоме майно було здійснення державної реєстрації таких прав власності бюро інвентаризації (див. пункт 42). Отже, провадження, за результатами яких було ухвалено остаточні рішення, що підлягали виконанню, від 04 листопада 2009 року та 16 лютого 2010 року, якими бюро інвентаризації зобов'язали зареєструвати право власності заявників на квартиру, стосувалися цивільних прав заявників. Тому була застосованою стаття 6 Конвенції.

50. Суд повторює, що згідно з його численною практикою виконання ухваленого судом рішення має розглядатися як складова частина «судового розгляду» для цілей статті 6 Конвенції (див., серед багатьох інших джерел, рішення у справі «Горнсбі проти Греції» (*Hornsby v. Greece*), від 19 березня 1997 року, пункт 40, Збірник рішень Європейського суду з прав людини 1997-II), а необґрунтовано тривала затримка у виконанні національними органами влади рішення, ухваленого не на їхню користь, є, як правило, порушенням цього положення (див., серед багатьох інших джерел, рішення у справі «Юрій Миколайович Іванов проти України» (*Yuriy Nikolayevich Ivanov v. Ukraine*), заява № 40450/04, пункти 53 і 54, від 15 жовтня 2009 року).

51. Суд також зазначає, що у справі «Бурмич та інші проти України» [ВП] (вилучення з реєстру) (*Burmych and Others v. Ukraine*) [GC], заява № 46852/13 та інші, пункт 215, від 12 жовтня 2017 року (витяги), він вилучив зі свого реєстру категорію справ проти України щодо невиконання рішень і передав їх для вирішення Комітету міністрів Ради Європи. Ці справи стосувалися грошової заборгованості, яка залишилася невиплаченою через низку факторів, що вказувало на існування структурних проблем в Україні (див. згадане рішення у справі «Юрій Миколайович Іванов проти України» (*Yuriy Nikolayevich Ivanov v. Ukraine*), пункт 84). Проте, на відміну від цих справ, вказана справа стосується невиконання державним органом влади рішень, якими його зобов'язали здійснити адміністративну реєстрацію, і не пов'язана із зазначеними системними проблемами, а тому необхідно продовжити розгляд. Суд пам'ятає, що виконання

рішень, які включають зобов'язання нематеріального характеру, може іноді вимагати більше часу, ніж у випадку виплати грошей, присуджених за рішенням суду (див., наприклад, рішення у справі «Тонюк проти України» (*Tonyuk v. Ukraine*), заява № 6948/07, пункти 38 та 40, від 01 червня 2017 року та вказані у ньому посилання). Проте у цій справі Суд не вбачає жодного факту чи аргументу, який би виправдав невиконання остаточних рішень від 04 листопада 2009 року та 16 лютого 2010 року протягом періоду у більш ніж чотири роки (на момент останніх відповідних подій, про які сторони повідомили Суд).

52. Щодо аргументів Уряду про те, що виконання рішень від 04 листопада 2009 року та 16 лютого 2010 року призвело б до порушення майнових прав компаній 3 або 4, Суд відхиляє їх з таких підстав. Він зазначає, що 20 січня 2010 року (див. пункт 19) бюро інвентаризації повідомило заявників про неможливість виконання рішення від 04 листопада 2009 року та реєстрації їхнього права власності на квартиру, оскільки вона вже була зареєстрована як власність компанії 3. Проте, в подальшому остаточному рішенні від 16 лютого 2010 року Ялтинський міський суд повторно зобов'язав бюро інвентаризації зареєструвати право власності заявників на квартиру. Він зазначив, що компанія 3 була зареєстрована як власник будівлі, а не квартири, яка була окремим об'єктом нерухомого майна та належала заявникам (див. пункт 21). Насамкінець, у матеріалах справи відсутній будь-який документ від бюро інвентаризації, яким він поінформував заявників про неможливість виконувати рішення у зв'язку зі стверджуваним порушенням прав компанії 4. У матеріалах також відсутні судові рішення, які набрали законної сили та підтверджували право власності компанії 4 на квартиру. Навпаки, 25 квітня 2012 року Верховний Суд України підтвердив висновки судів нижчих інстанцій, що заявники, а не компанія 4, володіли квартирою (див. пункт 33). Таким чином, Суд не розуміє, як виконання рішень від 04 листопада 2009 року та 16 лютого 2010 року порушило б права компанії 4.

53. З огляду на наведені міркування та його практику з цього питання (див. пункт 50) Суд доходить висновку, що було порушено пункту 1 статті 6 Конвенції у зв'язку з невиконанням відповідних рішень.

(b) Стаття 13 Конвенції

54. Насамперед Суд зазначає, що встановив порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у зв'язку з невиконанням рішень від 04 листопада 2009 року та 16 лютого 2010 року (див. пункти 49 – 53). Отже, скарга заявників за статтею 13 Конвенції висунута у зв'язку з цим є

«небезпідставною» для цілей Конвенції, і тому також повинна бути визнана прийнятною.

55. Суд також зазначає, що ані його усталена практика (див., серед багатьох джерел, рішення у справах «Войтенко проти України» (*Voytenko v. Ukraine*), заява № 18966/02, пункт 48, від 29 червня 2004 року; «Силенок і «Техносервіс-Плюс» проти України» (*Sylenok and Tekhnoservis-Plyus v. Ukraine*), заява № 20988/02, пункт 89, від 09 грудня 2010 року та «Міхно проти України» (*Mikhno v. Ukraine*), заява № 32514/12, від 01 вересня 2016 року), ані будь-який факт чи аргумент не свідчать, що заявники мали у своєму розпорядженні які-небудь ефективні засоби юридичного захисту щодо своїх скарг на невиконання рішень. Отже, Суд доходить висновку, що у заявників не було таких засобів юридичного захисту і це становить порушення статті 13 Конвенції у поєднанні з пунктом 1 статті 6 Конвенції.

II. ІНШІ СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ КОНВЕНЦІЇ

56. Заявники також скаржилися на порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 13 Конвенції, а також статті 1 Першого протоколу до Конвенції на тривалість четвертого провадження, стверджувану відсутність ефективних засобів юридичного захисту у зв'язку з цим і стверджуване загальне порушення їхніх майнових прав.

57. Суд вважає, що розглянув основне юридичне питання скарги заявників, зокрема щодо невиконання рішень від 04 листопада 2009 року і 16 лютого 2010 року та відсутності ефективних засобів юридичного захисту у зв'язку з цим (див. пункти 49 – 55), і немає потреби у винесенні окремого рішення стосовно прийнятності та суті інших тверджень, зазначених у попередньому пункті (див., *mutatis mutandis*, рішення у справі «Центр юридичних ресурсів в інтересах Валентина Кимпеану проти Румунії» [ВП] (*Centre for Legal Resources on behalf of Valentin Câmpăanu v. Romania*) [GC], заява № 47848/08, пункт 156, ЄСПЛ 201 з подальшими посиланнями).

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

58. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію.»

А. Шкода

59. Заявники вимагали 46 426 євро в якості відшкодування моральної шкоди.

60. Уряд заперечив проти цієї вимоги.

61. Суд вважає обґрунтованим та справедливим присудити заявникам спільно 2 000 євро в якості відшкодування моральної шкоди, завданої невиконанням остаточних рішень, ухвалених на їхню користь, а також відсутністю ефективних національних засобів юридичного захисту у зв'язку з цим.

В. Судові та інші витрати

62. Заявники не подали жодних вимог за цим пунктом.

63. Отже, у зв'язку з цим немає підстав щось присуджувати.

С. Пеня

64. Суд вважає за належне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсоткові пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* прийнятними скарги за пунктом 1 статті 6 Конвенції на невиконання рішень від 04 листопада 2009 року та 16 лютого 2010 року і за статтею 13 Конвенції на відсутність ефективних національних засобів юридичного захисту у зв'язку з цим;
2. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції у зв'язку з невиконанням зазначених рішень;
3. *Постановляє*, що було порушено статтю 13 Конвенції у зв'язку зі згаданою скаргою за пунктом 1 статті 6 Конвенції;
4. *Постановляє*, що немає необхідності розглядати питання прийнятності та суті решти скарг заявників;
5. *Постановляє*, що:
 - (а) упродовж трьох місяців з дати, коли це рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна сплатити заявникам 2 000 (дві тисячі) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися, в якості відшкодування моральної шкоди; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;
 - (б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий

РІШЕННЯ У СПРАВІ «САФОНОВ ТА САФОНОВА ПРОТИ УКРАЇНИ»

відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

6. *Відхиляє* решту вимог заявників щодо справедливої сатисфакції.

Учинено англійською мовою та повідомлено письмово 18 червня 2020 року відповідно до пунктів 2 і 3 Правила 77 Регламенту Суду.

Віктор Соловейчик
(*Victor Soloveytchik*)
Заступник Секретаря

Сіюфра О'Лірі
(*Síofra O'Leary*)
Голова